

Sygn. akt II KZ 32/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

w sprawie **S. G.**

skazanego z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu na posiedzeniu

w dniu 6 sierpnia 2015 r.

zażalenia obrońcy z urzędu skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 15 maja 2015 r.,

w przedmiocie przyznania wynagrodzenia za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji

p o s t a n o w i ł:

uchylić w zaskarżonej części zaskarżone postanowienie, to jest odnośnie rozstrzygnięcia zawartego w jego pkt 2 i w tym zakresie sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 26 marca 2015 r. adw. J. W. została wyznaczona w postępowaniu kasacyjnym obrońcą z urzędu skazanego S. G., celem podjęcia czynności wynikających z treści art. 84 § 3 k.p.k.

W dniu 7 maja 2015 r. obrońca z urzędu przedłożyła opinię prawną o braku podstaw do wniesienia kasacji w sprawie skazanego wraz z wnioskiem o

zasądzenie na jej rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w wysokości 150 % stawki minimalnej, a także uwzględniających zwrot niezbędnych poniesionych przez obrońcę wydatków w łącznej kwocie 115, 20 zł. Równocześnie obrońca dołączyła „spis wydatków poniesionych przez obrońcę” na żadaną kwotę, nie dołączając do niego żadnych dokumentów.

Postanowieniem z dnia 15 maja 2015 r., Sąd Okręgowy w W. w pkt. 1 przyznał adw. J. W. kwotę 442, 80 zł. obejmującą podatek od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji, w pkt.

2 natomiast nie uwzględnił wniosku w pozostałej części.

Uzasadniając decyzję – ujętą w pkt. 2 - Sąd Okręgowy jedynie stwierdził że „zasądzone wynagrodzenie obejmuje wszystkie możliwe do orzeczenia koszty, które mógł ponieść obrońca z urzędu”.

Na to postanowienie zażalenie – w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w jego pkt. 2 - wniosła obrońca z urzędu.

Zarzuciła w nim zaskarżonemu orzeczeniu:

1. naruszenie prawa materialnego tj. § 19 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 461);
2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że zasądzone wynagrodzenie obejmuje wszystkie możliwe do orzeczenia z tego tytułu koszty, które mógł ponieść obrońca z urzędu, podczas gdy obrońca w rzeczywistości poniósł inne, udokumentowane wydatki, których spis przedstawił i wniósł o jego zmianę poprzez zasądzenie zwrotu niezbędnych wydatków wynikających ze spisu wydatków.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się zasadne, jakkolwiek sformułowany w nim wniosek jest w stwierdzonej sytuacji – co najmniej – przedwczesny.

Nie ulega wątpliwości, że stosownie do treści § 19 przywołanego powyżej rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu obejmują: 1. opłatę w

wysokości nie wyższej niż 150 % stawki minimalnej, o których mowa w rozdziałach 3 – 5 rozporządzenia oraz 2. niezbędne, udokumentowane wydatki adwokata. W tym obowiązującym stanie prawnym obowiązkiem Sądu Okręgowego było zatem rozważyć, najpierw czy zgłoszone przez obrońcę z urzędu w sporządzonym przez nią spisie „wydatki” były faktycznie „niezbędne” dla świadczenia przez nią skazanemu pomocy prawnej (w powierzonym jej zakresie), a następnie rozstrzygnąć o tym (w przypadku uznania „niezbędności” tych wydatków), czy zostały one (w stwierdzonych w sprawie okolicznościach) rzeczywiście „udokumentowane”, tak jak przywołany przepis wymaga.

Treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia nie pozostawia żadnych wątpliwości co do tego, że Sąd Okręgowy tego rodzaju analizy całkowicie zaniechał. Stąd też stało się konieczne, a zarazem - w myśl obowiązującego od 1 lipca 2015 r. brzmienia art. 437 § 2 k.p.k.- możliwe uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Poza sporem – w świetle przytoczonych zastrzeżeń – jest bowiem to, że konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości (odnośnie kwestii objętych zaskarżoną częścią postanowienia) postępowania. Oznacza to, iż - mający odpowiednie zastosowanie in concreto – wskazany w art. 437 § 2 in fine k.p.k., warunek „konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości” jako niezbędny dla uchylenia przez sąd odwoławczy zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania - został tym samym spełniony.

Ponownie rozpoznając – w wskazanym powyżej zakresie – sprawę Sąd Okręgowy uwzględni powyżej sformułowane wnioski i wnikliwie rozważy zasadność wniosku obrońcy z urzędu co do zasądzenia na jej rzecz także wskazanych przez nią kwot.

Z tych wszystkich względów postanowiono jak wyżej.